

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

Ціна - 10 гривень

№5 (13455)

П'ЯТНИЦЯ, 8 березня 2024 року

Подякуй, газето!

Я вже літня жінка, тобто у мене болячок чимало. І ноги болять, і хребет, і тиск скаче. Тобто «весело». Тобто мені дали направлення на медичне обстеження у Краматорську лікарню. Міська рада виділила авто. Приїхала, а від лікарів не отримала необхідної консультації. Вирішила побувати на прийомі у т.в.о. директора центральної районної лікарні Володимира Миколайовича Русанова.

Нині складний час – війна. Але головний лікар Лиманщини по-людськи поставився до мене. Провів до лікаря Таїсії Пилипівни Козакової, яка обстежила мене і поклала на стаціонар. Володимир Миколайович виділив необхідні ліки. Пролікувалася. Зараз краще.

ШИРОСЕРДНЕ СПАСИБИ, ЛЮДИ ЛЮДЯНИ!

Крім людяності медичний склад лікарні здійснює необхідні процедури, у медичному закладі чистота ідеальна, ставлення лікарів і медичних сестер, санітарочок стовідсотково приємне.

Мій син, Дмитро, зараз воює на сході країни, а онук, Денис, був поранений і зараз знаходиться на лікуванні у шпиталі. Чоловік, Олексій Васильович, ліквідатор Чорнобильської катастрофи. Всі ми вдячні В.Н. Русанову, Т.П. Козаковій і медичному персоналу. Широкосердне спасибі вам, люди людяні. Низький уклін!

**Валентина Вікторівна КИЗИМ,
пенсіонерка, жителька м. Лиман.**

Шановні жінки!

8 березня – Міжнародний день боротьби за права жінок. Жінок, які саме у цей час боронять нашу державу та допомагають військовим.

Багато жінок взяли до рук зброю та стали на захист України. На жіночі плечі лягла важка ноша, жінки воюють, жінки рятують людей, жінки докладають усі зусилля для перемоги. Українські жінки залишаються взірцем незламності, неймовірної внутрішньої сили та непохитної віри в перемогу. Це свято вже давно перестало бути «святом краси». Це свято про права, рівність та жіночу силу. Попри складну ситуацію в Україні Ви наповнюєте будні яскравими фарбами, спонукаєте до дій задля єдності, цілісності, миру в нашій державі. Доземний уклін Вам за сумлінну працю, розуміння, сердечність, милосердя, якими сповнені ваші ніжні душі.

Щиро бажаю Вам сімейного тепла, добра, ініціативності й творчості у ділах, здоров'я, краси, любові!
Зі святом Вас, дорогі жінки!

**З повагою,
Олександр
ЖУРАВЛЬОВ,
начальник
Лиманської
МВА.**

ПАСНОВИНИ

Важка атлетика /

ЗОЛОТИЙ ХЕТ – ТРИК КАМІЛИ

Каміла КОНОТОП, спортсменка, яка народилася у Лимані і навчалася у міській гімназії, стала абсолютною чемпіонкою Європи з важкої атлетики.

На цьогорічних змаганнях, Євро – 2024, у Софії (Болгарія) україночка здобула

три золоті медалі у ваговій категорії до 59 кілограмів.

Результати змагань ▶

- Каміла КОНОТОП (Україна): 105 кг. (ривок) + 125 кг. (поштовх) = 230 кг. (сума).
- Дора ЧАКУТЕ (Франція): 98 + 117 = 215.
- РЕГУЛАЙНЕН (Фінляндія): 95 + 119 = 214.

Ми вітаємо свою землячку, як і її першого наставника, Заслуженого тренера України Євгена Олексійовича РОКОЧОГО з потрійною перемогою!

Ліс

ПТАХИ УЛІТАЮТЬ ВІД ВІЙНИ

Сьогодні наш співбесідник директор державного підприємства «Лиманське лісове господарство» Олексій Борисович Приходько.

40 - річний керівник останній у мирному житті і перший у військовий час – очільник

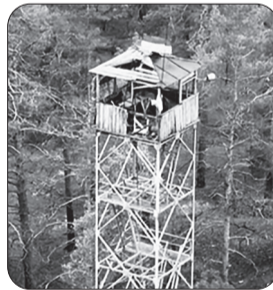

найкрупнішого лісового господарства Донеччини, загальна площа лісових культур складає 28 тисяч гектарів. Але це було. Зараз від вічно зеленого хвойного лісу залишилась не пошкодженою менша половина.

Олексій Борисович з болем у серці сповіщає, що знищене все лісове відеоспостереження, котре було розміщене на трьох спостережних вежах господарства. Залишилась всього одна, з котрою і ведеться спостереження. Знищені або вкрадені ворогом всі пожежні автомобілі. А від вибухів, ліс все-таки горить і ще як! Лісівники докладають максимум зусиль для гасіння (засобами, які є у господарстві) лісових насаджень, виявляючи справжній героїзм.

Вони на лісові площі заходять одразу після розмінувальників, щоб заготувати деревину для опалення будинків лиманців і не тільки. Цю зиму населення Лиманської територіальної громади, а це місто і кілька десятків населених пунктів, отримало, і продовжує отримувати по три кубометри дров (з доставкою) для обігріву будинків і квартир. Деревина надходить завдяки санітарним рубкам.

О.Б. Приходько ще раз робить наголос, щоб мирне населення ні у якому разі не заходило до лісових масивів, бо ліс просто нашпигований ворогом мінами та іншими вибухівками. Не заходьте і ви збережете свої життя і здоров'я!!! – ще раз наголошує Приходько. На жаль, під час виконання своїх службових обов'язків у лісі загинув майстер Дробишевського лісництва підірвавшись на міні. За підрахунками саперів для розмінування Лиманського

На знімку: О.Б. Приходько; розтрощена спостережна вежа; понівичений автотракторний парк.

лісового господарства потрібно 50 років!

Він звернув увагу і на те, що від вибухів у лісі, порушена мікрофлора, тобто страждає весь рослинний і тваринний світи. Але лісове господарство продовжує висаджувати сіянці сосни звичайної, котрими його забезпечують колеги із західних областей країни. До війни лиманські лісівники встигли збудувати завод по вирощенню посадкового матеріалу, підготовці насіння хвойних порід дерев на дорожньому іноземному обладнанні. На щастя, встигли вивезти його на захід України.

Навіть птахи змінили перелітні маршрути, звірі мігрують. Пам'ятаєте, як з Чечні вовки тікали під час російсько – чеченської війни. Тепер навпаки. Жаж!

Словом, лісівники Лиманщини, знаходячись на своєму можна сказати, бойовому посту, - резюмував наше коротеньке, але емке спілкування, Олексій Борисович Приходько - директор ДП «Лиманське лісове господарство».

НАГАДУЄМО!

Відтепер, при потребі, звернутись до виконавчого комітету та залишити запит на доступ до публічної інформації та отримати консультації від спеціалістів ЦНАП та УСЗН можливо за номером телефону або електронною поштою.

**Виконавчий комітет
Лиманської міської ради**
095-002-92-98, mail@krliman.gov.ua
Центр надання адміністративних послуг
095-002-93-99, 066-357-89-92,
spar@krliman.gov.ua
Управління соціального захисту населення
0626127202, 0626127203,
0662782326, krlutzn@ukr.net
Запрошуємо звертатись за графіком:
понеділок – п'ятниця з 9:00-16:00.

Інформації для лиманців - наш сайт zorla.info

ФЕЙСБУК

ІНСТАГРАМ

ВАЙБЕР

САЙТ

ПАМ'ЯТЬ: НЕ ЗАБУДЕМО!

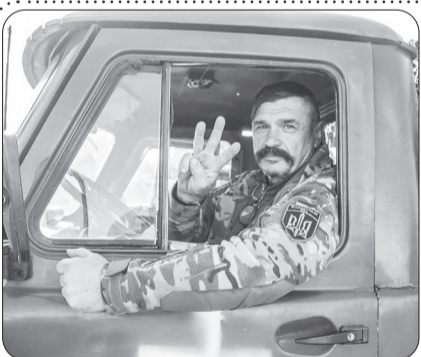
ЖИТТЯ ВІДДАНЕ ЖИТТЯМ

Народився Ігор у чудовому селищі Кіровськ (нині Зарічне). Селищі трударів, людей праці і землі.

Родини тут заможні, бо працювали багато. Зарічне славиться навкруги своєю картоплею. Її тут вирощували на присадибних ділянках різних сортів і у різній кількості. Місцеві жителі збирали по два врожаї бульби за сезон. Тож і були заможні. Земля любить працюючих.

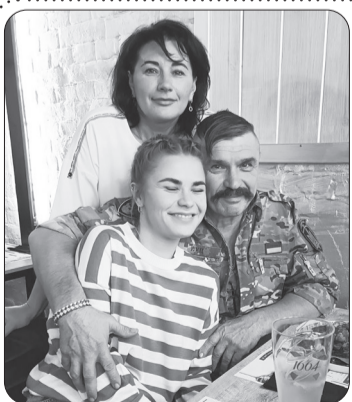
Ігор виховувався у працюючій селянській сім'ї, де батьки його залучали до всього. Він і корову вмів подоїти і картоплею та овочами займався. Словом, трудар з малку і роботи не цурався.

Батько з матір'ю мріяли, щоб Ігор закінчив вишу, бо добре вчився у місцевій школі, де опанував тракторну і шоферську справи. До речі, тільки у Зарічанській школі навчали тракторному ділу на Донеччині. Був тут свій трактор і вчитель добрий, фахівець – Леонід Захарович.

А ще Ігор залюбки брав участь у шкільному оркестрі. Він чудово грав на великому барабані на всіх торжествах селища. Його барабанный такт, був диригентом святкової ходи всього оркестру, а, значить, всього селища. Це було дуже приємно, навіть казково.

Після закінчення десятирічки пішов працювати у місцевий колгосп водієм, а потім на військову службу. Служив прикордонником, а як відомо, ця служба не з легких.

Повернувшись додому знову трудився у рідному колгоспі. Зустрів свою першу і останню любов, Ірину, – на все життя і тридцять три роки вони прожили у мирі і злагоді, щасливо. Якби не ця триклята війна.

Ми вже згадували, що Ігор працююча людина. За три роки збудував добрячий будинок. А у 1990 році, Ірина народила господарю сина, Дмитра, помічника для нього.

Батько Ігоря теж працююча людина, так би мовити, майстер на всі руки. Все своє життя проробив Віктор Степанович Каракуц електромонтером у місцевому відділенні ДЕТК. Старший син пішов його стежиною, а згодом і молодший син Степановича, Роман, обрав цей фах.

А далі Ірина подарувала своєму коханому красуню – донечку, Настю, у якій батько душі не чаяв. Він завжди донечку називав прикрасою будинку. Так і казав: «Ти прикраса нашого будинку».

«ЗОРЯ» продовжує розповідати про загиблих лиманців – воїнів ЗСУ у більш ширшому форматі ніж повідомлення про їх героїчну загибель. Ми спілкуємося з рідними та близькими (батьками, дружинами, сестрами, братами, друзями) Героїв і створюємо більш об'ємний портрет загиблого бійця. Ніхто не буде забутий.

У такому ракурсі ми вже опублікували нариси про ярівчанина Андрія Анатолійовича Радька, лиманців Геннадія Валерійовича Позднякова та Олександра Сергійовича Кузьменка. Тепер до вашої уваги сповідь про заріччанина Ігоря Вікторовича Каракуца.

Ігор дуже любляв поратися на землі. Мав своє невеличке господарство. Вирощував картопельку, моркву, капусту – багатьох сортів. Йому дуже подобалося це робити. Займався на власній пасіці бджолярством. Корисний медок та ще плюс маса задоволення від солодкої праці пасічника та ще на медоносних угіддях Тернів...

А рибалка!!! Яких він коропів на вудку ловив та ще вмів приготувати шикарну смачну юшечку і на жарьошку залишити рибки, котру квітчував зеленню, приправами і всім іншим, що потрібно у цих випадках. І все це на лоні дивовижної лиманської природи, смачного повітря і позитивних почуттів. Здорово!

Він був у шані серед родини, друзів, колег. Одне те, що його п'ять разів обирали «хрещеним» батьком, вже говорить про величезний авторитет Ігоря у колі своїх друзів. Ніколи нікого не зобиджав і був завжди на своєму місці.

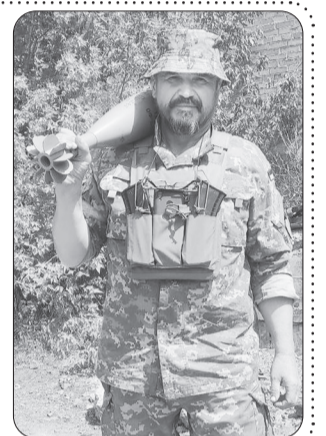
Ігор – справжній мужик. Він створив міцну сім'ю разом зі своєю коханою дружиною Іриною, збудував прекрасний дім, посадив безліч фруктових та декоративних дерев.

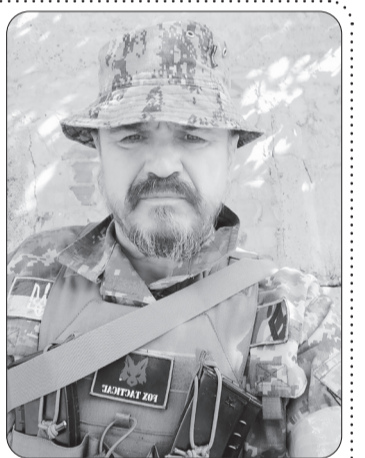
А найголовніше, разом з дружиною виховав своїх діточок – Дмитра і Настю, які пам'ятатимуть свого таточка лише білим янголом, який віддав своє життя за їх мирне, щасливе майбутнє. А це найголовніше у житті кожної порядної людини. Ігор Вікторович – патріот своєї незалежної, вишневової, вишиванкової і дуже, дуже свободолюбної країни – України.

Ігор завжди був гордим тим, що родом з Донеччини, адже сонце України сходить на Донбасі. «КУЦ» (його позивний) завжди пишався своїми побратимами – лиманцями, які звільняли і оберігали всю Україну – неньку. Ці хлопці – красави. Честь і хвала!

Ігор Вікторович прожив на білому світі 55 повних років. Гідно прожив, як сказала його дружина, Ірина, був він справжнім сином, чоловіком, батьком, господарем. Ігор постійно доводив, що українська земля має справжніх патріотів. Це підтверджують його побратими та його вчинки.

На привеличезний жаль, він залишив нас 19 жовтня 2022 року, отримавши тяжкі поранення на передовій лінії фронту, захищаючи Лиманський напрямок. Ігор Каракуц віддав своє безцінне життя заради безцінного життя своєї родини і всього українського народу.

Ігор Вікторович Каракуц нагороджений, на жаль, посмертно державною нагородою – орденом «За мужність». Гідна нагорода – гідній людині, хороброму бійцю, вдячному сину, люблячому чоловіку лагідному батькові. Він цього вартий!

Слава Україні! Героям Слава!
На знімках:
наш Герой – Ігор Вікторович Каракуц, як і у житті, так і на службі.

Ігор Володимирович Каракуц з перших днів повномасштабного російського вторгнення вступив до лав територіальної оборони. Згодом розуміючи, друга чи навіть перша лінія захисту це не для нього. Він разом з побратимами у складі мінометного розрахунку вступив до лав Карпатської Січі, щоб безпосередньо взяти участь у визволенні Харківщини, а згодом рідної Лиманщини. Як він пишався цією подією! Він – визволитель рідного краю!

Гуманітарна допомога **МІСІЯ В ЗАРІЧНЕ**

У віддалених селах сходу України Джек Бон Холлі та його гуманітарна група «Стемфорд для України». З необхідною гуманітарною допомогою, а це їжа, ковдри, одяг, медичне та гігієнічне приладдя, прямують у селище Зарічне Краматорського району Донецької області.

Подорож у місіонерів розпочалася рано-вранці, з Харкова. Фургон завантажений швент гуманітарною допомогою. У вечорі по крижаній дорозі досягають Краматорська. Тут заночували під сирену повітряної тривоги та у бронезилетах. Групу попереджали про труднощі місії і завжди націлювали на обережність, бо в Україні ось вже два роки триває повномасштабна війна.

Група прибула у Зарічне, котре у скрутному становищі, бо до лінії фронту всього кілька кілометрів. Будинки лежать у руїнах, але тут ще живуть люди. Місцевий житель Анатолій супроводжував місіонерів туди, де їхня допомога найважливіша. Забезпечували місцевих жителів їжею,

теплим одягом, медикаментами. Потім попрямували у Лиман до сім'ї Вікторії та Юрія Бабакових, які живуть під зруйнованим універмагом у підвалі, вони щойно відремонтували пічний димар і на пічці спекли хлібець гостям, котрі теж приймали з гостинцями. Зустрілись з місцевими, яким теж допомогли: «Вони доброзичливі, добрі і розповіли, що Лиман називали до війни «донецькою Швейцарією». На жаль, що до війни!

Місія поверталася зруйнованими та згорілими вулицями: магазини, будівлі, дерева. Тільки уявляєш собі, яке це місто було красивим.

Джек вважає свою місію у Зарічне успішною і готує наступну.

На знімках: іноземні місіонери у підвалі з господарями – Юрієм та Вікторією.

ЗРУЙНОВАНІ МРІЇ

Сповідь №1
ЗРУЙНОВАНІ МРІЇ

«Коли ми виїжджали з Лимана, я забила вікна нашого дому і сфотографувала його на пам'ять», – згадує Ольга.

На знімках: Ольга Поплавська; її зруйнований дім.

Її родина придбала цей будинок лише у 2021 році. Зробили ремонт, облаштували кімнати для своїх трьох дітей. Нарешті у кожного з них з'явилося власне затишне місце. Проте війна зруйнувала їхні мрії.

Про згорілий дім Ольга дізналася, коли перебувала у Польщі з дітьми.

«Я носила під серцем третю дитину, коли чоловік зателефонував і сказав: «Головне, не нервуй».

Вона одразу все зрозуміла. Їхній будинок палає. Два прямих влучання. Спальня, кухня.

Сусід, який залишився у Лимані, розповів, що у дворі згоріла величезна ялинка, а снаряд залетів у дім і розірвався.

На цій вулиці війна знищила близько восьми осель.

Зараз Ольга з дітьми живе у Дніпрі, але майже щомісяця їздить до Лимана до чоловіка, який працює в поліції.

Місто зруйноване. Багато людей втратили свої домівки.

«Розуміємо, що повертатися нікуди», – зітхає Ольга.

Вона вірить, що Лиман відновиться, але для цього потрібні люди, які щиро люблять свою країну.

До війни Ольга очолювала молодіжну платформу «Альтанка», яка організовувала тренінги, майстер-класи, фестивалі, волонтерські акції.

«Життя кипіло, ми були щасливими», – згадує вона. Зараз все інакше.

Але Ольга не втрачає надії. Вона мріє про те, щоб її рідне місто знову стало затишним і безпечним, а люди змогли повернутися до мирного життя.

«Я вірю, що ми все відбудуємо», – каже вона з впевненістю.

Про долі лиманців у цей складний час розповіла київська інтернет – команда «Свої. Сіті» на чолі із журналісткою Анною Курцановською. Тож «Зоря інфо» публікує цикл журналістських матеріалів на своєму сайті, у соцмережах та шпальтах «Зорі» столичних колег. Читайте.

Сповідь №2 ДІМ НАШОЇ ЩАСТЯ ... ЗГОРІВ

Від селища Зарічне, що на Лиманщині, до лінії фронту 5 кілометрів. Тут немає дітей, їх разом з батьками евакуювали. Більшість домівок у селі зруйнували під час боїв, а частина села знищена. Дев'ятого серпня 2023 росіяни скинули на Зарічне авіабомбу. Вона впала на будинок Гончарових. У одній з кімнат спали дві літні жінки — 73-річна Любов Панфілова та 67-річна Любов Москальова. Рятівники не одразу змогли знайти їхні рештки. Зустрілися з Людмилою Гончаровою біля дому, де загинула її мама і сусідка. Чому вижила Людмила? Бо того дня за пів години до авіаудару пішла у гості.

руки трясуться. Вони з Северодонецька чи з Лисичанська. Розповідав, що ледве втекли з-під «Градів», головне, що залишилися живими. Важко було в очі тим людям дивитися, бо вони залишилися без нічого. Та ми тоді навіть і уявити не могли, що скоро й самим доведеться залишити все і їхати, рятуючи власне життя».

Коли російська армія почала підходити все ближче до Лиману і населених пунктів навколо, а звуки обстрілів лунали ближче, син Людмила наголос на тому, що треба їхати із села. Жінка зізнається, до останнього ніхто не хотів кидати рідну домівку, бо були впевнені, що російська армія в село не зайде.

«Чоловік уперся — не поїду. Мама моя теж. Ну, я не знала, як це все кинути і їхати у невідомість. Син сказав, що в селі є «жидуні» і вони знають, хто підтримує Україну. Тож коли сюди зайдуть російські солдати, всіх патріотів одразу «здадуть». Але сину тоді так і не вдалося нас вмовити.

Ключі віддали сусідці Любі. Пощастило, що синові вдалося знайти таксиста, який вивіз нас до Лимана. Заночували в будинку дочки, який вона з чоловіком придбали незадовго до повномасштабного вторгнення, а наступного дня поїхали в Дніпропетровську область. Три дні прожили в пансіонаті в місті Новомосковськ. Там стільки переселенців було, навіть наші, з Лиману. Потім перебралися в село Покровське Нікопольського району, де прожили до середини листопада».

Після деокупації Лиманської громади повернулися додому. За словами Людмили, в Зарічному було неспокойно, тому вони оселилися в Лимані. Добре, що донька з чоловіком хоч і почали ремонт у будинку, та не встигли розібрати піч і провести газ. А в грудні Людмила з мамою перебралися в рідне село.

Сусіди, які залишилися під час окупації, розповіли, що в нашому будинку спочатку жили російські солдати. Те, що могли з цінного, все повинносили, залишили лише холодильник. І то тільки тому, що його неможливо було винести з кухні.

Людмила дивиться на довоєнні світлини і пригадує, яким було тодішнє життя. Ми будинок відремонтували, добре, що в сараї були старі вікна, замінили ними вибиті пластикові. Купили генератор, бо від початку бойових дій в селі немає електрики. До речі, і зараз теж, тобто вже майже 2 роки. Чоловік їздив на роботу в Лиман, він і зараз продовжує працювати на залізниці, а я займалася домашніми справами й доглядала за мамою. В селі стало спокійніше. Навесні 2023 посадили город, крім картоплі, капусти, цибулі ще полуницю, купили нові фруктові дерева, кущі малини, а також насадили квітів».

Людмила чекала, коли в саду почнуть розквітати її улюблені айстри. Але цього не сталося... 9 серпня 2023 — цей день поділив життя родини на «до» і «після». Людмила згадує, того дня чоловік хотів залишитися в Зарічному, але вона його вмовила заночувати в Лимані, бо звідти вранці швидше дістануться на роботу.

«Зі мною й мамою ще жила сусідка Люба. У її будинку не було опалення, тож коли ми повернулися, забрали її до себе. Так вона і залишилася з нами, бо разом спокійніше і веселіше. Того дня було дуже спекотно, і мама з сусідкою десь о четвертій дня лягли відпочивати. Через пів години зазирнула в спальню, вони спали, а я вирішила навідатися до сусідки. Побула там 10 хвилин і вже збиралася йти, як донька сусідки каже: «Тітко Людо, ну, посидьте ще, давайте ще поспілкуємося». І за розмовами минуло ще хвилин двадцять. А коли вирішила все ж таки йти додому, пролунав потужний вибух».

Людмила не пам'ятає, як дійшла додому. Замість будинку — суцільні руїни. Від побаченого жінка почала голосно кричати. На місце трагедії прибули рятувальники і поліцейські. Рятувальники майже одразу знайшли обгоріле тіло сусідки на тому місці, де раніше була кухня. А матір Людмили шукали понад 2 години. Стареньку завалило в ліжку цегляною стіною.

Через пів години після авіаудару росіяни обстріляли Зарічне з мінометів. Людмила з чоловіком сюди періодично приїздить — поспілкуватися з сусідами, подивитися на залишки від щасливого життя.

«Час не лікує зовсім, біль трохи притупляється з часом. Дивлюсь на це все і розумію, що життя не повернеш, та й більше нічого не буде... Тут зараз розкидано все, що колись було домом... Жаль книги, їх у мене було багато. Мої батьки дуже любили читати, і це у мене від них. Мене знайоми питали, що я роблю в Зарічному, коли ми туди повернулися, якщо там немає світла. Читаю — всім відповідала я. І вдень читала між хатніми клопатами й городом, і вночі теж. Заряджала від сонця ліхтарі і вночі читала. Останні книги були гостросюжетні романи та повісті на історичну й військову тематику... А ще у нас у спальні на одвірку були заміри, як ростуть донька й син. Щороку відміряли і дивилися, наскільки вони виростили. Ми навіть намагалися серед руїн відшукати цей одвірочок, але так і не знайшли. Разом з книгами, разом з будинком згоріло все наше щасливе життя».

Кадровий резерв

ПРОГРАМА «ВЛАСНА СПРАВА»

Фахівці Лиманського міського центру зайнятості продовжують відвідування Хабів. Такий прийом провела у м. Дніпро фахівчиня центру Валентина Волкова.

Під час зустрічі вона ознайомила присутніх з послугами, які надає Державна служба зайнятості, звернула увагу на можливість безкоштовно здобути нову професію чи підвищити кваліфікацію, шляхом отримання ваучера на навчання, ознайомила з порядком та умовами його отримання.

Проінформувала відвідувачів про створення кадрового резерву та надала їм буклети щодо отримання послуг центру зайнятості.

Особливу увагу приділила грантовій програмі «Власна справа», перевагам легальної зайнятості.

Також присутні дізналися про електронні сервіси ДЦЗ.

Наприкінці присутні отримали відповіді на питання, які виникли у ході зустрічі.

ПАСНОВИНИ // ЖІНОЧІЙ ФУТЗАЛ //

ДЕРЗАТИ, ПЕРЕМАГАТИ, ДЕРЗАТИ!

Як не прикро, але наші «пантерочки» програли киянкам з рахунком – 0:5. Але зазначу, для жіночого футзалу – це не показник. Та й ще у відповідь є ігри і у Луцьку і у Києві.

Впевнений, що «Багіра» вистрибне гідно із цієї незапланованої поразки. Держайте, ПАНТЕРИ! Голи за вами.

Незабаром матч - відповідь.

ГРАЮТЬ ГІДНО У ВИЩІЙ ЛІЗІ

ЖФК «Багіра» у спортивному сезоні 2023 – 24 років виступає у чемпіонаті України з футзалу серед жіночих команд вищої ліги. Зараз триває 2-й етап змагань, де «пантерочки» ведуть боротьбу за 7 – 9 місця з командами «Енергія» - НУБІІ м.

Київ та «Легіон» - університет м. Луцьк.

Нагадаємо, що у минулому сезоні «Багіра» посіла 11 – у сходинку турнірної таблиці. Як видно, вже у нинішньому році буде покращений результат за підсумками змагань.

Торік, незважаючи на складну ситуацію у країні, відбулось два офіційних турніри і чемпіонат та Кубок Донецької області серед жіночих команд. «Багіра» в обох змаганнях перемогла – вона стала і чемпіоном і володарем Кубка Донеччини.

Слід відзначити дівчат: Анастасія Грітченко, Ксенія Неманіхіна, Олександра Тарасенко, Галина Трохимімова, Анна Сологуб, Анастасія Селіна, Христина Гавриленко, Дар'я Покотилова, Єлизавета Водяшина, Орина Хухрянська, Дар'я Гончарова, Анастасія Челнокова,

Інна Бегей, Єлизавета Карташова, Юлія Дерунова, Єлизавета Альошина, Олександра Заярна – гідно грають на футзалівських майданчиках України у вищій лізі країни.

Готує «пантерочок» до цих змагань головний тренер Олександр Резніков.

На знімках: «пантерочки».

Дзюдо / ЧЕРГОВА «БРОНЗА» ВІКТОРІЇ

На татамі Київського олімпійського фахового коледжу імені Івана Піддубного відбувся чемпіонат України з дзюдо серед кадетів до 18 років. У змаганнях взяли участь 600 дзюдоїстів з 23 регіонів країни, які боролися у 16 вагових категоріях. Збірна Донеччини здобула перше загальнокомандне місце.

Лиманська дзюдоїстка Вікторія Сотник здобула на цих престижних змаганнях бронзову медаль у своїй ваговій категорії 63 кг. Своєю нагородою наша землячка

зробила свій внесок у командну скарбничку збірної Донеччини.

Вітаємо Вікторію та її тренерів!

Афган

35 - ТА РІЧНИЦЯ ВИВЕДЕННЯ РАДЯНСЬКИХ ВІЙСЬК ІЗ АФГАНІСТАНУ

В ГОРАХ АФГАНІ – НАС ЗАГАРТУВАЛИ

Голова Лиманської громадської організації «Воїні – інтернаціоналісти Лиманщини» Андрій Борисович Риков поклав вінок до пам'ятника «Воїну – інтернаціоналісту» у місті Лиман (м-н «Південний»).

До речі, у Афгані перебувало понад 100 лиманських хлопців. Багатьох з них вже нема у живих. Однак, є бійці, які не зрадили ні

Батьківщині, ні собі. Серед них Олег Шевченко, В'ячеслав Вольський, Сергій Бондаренко, Андрій Суханенко, Павло Ячмін, Віктор Останін та ще чимало наших лиманських хлопців, які вірили, вірять і будуть вірити у нашу, у нашу загальну Перемогу.

Троє наших земляків загинули на афганській землі:

Олександр Володимирович ПОЛУХІН помер від ран 27 липня 1985 року (посмертно нагороджений орденом «Червоної Зірки»). На честь його у селищі Дробишеве названа вулиця.

Василь Віталійович МОРОЗОВ загинув смертю хоробрих 19 квітня 1983 року (житель селища Дробишеве).

Володимир Ігоревич МЕЛЬНИКОВ загинув смертю хоробрих 3 листопада 1983 року (житель села Шандриголове).

Пам'ятник воїнам - інтернаціоналістам відкритий у місті Лиман 23 липня 2001 року. Всі вони, «афганці», і живі, і мертві виконували і виконали свій інтернаціональний обов'язок чесно і справедливо. Честь їм і хвала.

Все буде Україна!

На знімку:

Андрій Риков покладає вінок шани своїм бойовим побратимам.

Приємна новина!

Лише у вересні 2023 року У Вільноградській міській громаді Дніпропетровської області створено громадську організацію «Ми масштабуємо добро!», яку очолила жителька селища Ямпіль Лиманської територіальної громади Лілія Михайлівна Хрустальова.

Минуло небагато часу, але цю організацію вже знають у всьому місті і не тільки. Лиманські ВПО, військовослужбовці, місцеві жителі, школярі, інваліди та інші можуть тут отримати не лише їжу, одяг, взуття, ліки, а й кваліфіковану медичну допомогу. Хрустальова знайшла спільну мову з Вільноградським міським головою Володимиром Василенком, який виділив приміщення, а також з багатьма фондами,

підприємцями, фермерами, котрі забезпечують всім необхідним.

Громадська організація планує відкрити сенсорну кімнату, медичний кабінет, дитячий куточок і зміцнити зв'язки з Лиманською та Бахмутською міськими радами, щоб більше надавати користі ВПО. Згодьтесь, приємна новина, адже лиманці, які опинилися у складних обставинах, отримують допомогу від своїх земляків і людей доброї волі.

ПОВІДОМЛЯЄ СЛУЖБА «101»

РОБОТА РИЗИКОВАНА, АЛЕ ВОНИ ПРОФЕСІОНАЛИ

●ЛИМАН: т.в.о. начальника Головного управління Олег Самсоненко провів зустріч з особовим складом 21 державного пожежно-рятувального загону.

наслідків ворожих обстрілів, надання першої домедичної допомоги постраждалим, посвідчення "Ветеран війни - учасник бойових дій". Кожен з них музньо та професійно виконував завдання за призначенням в умовах бойових дій.

Під час спілкування з рятувальниками Олег Самсоненко підкреслив, що при виконанні службових обов'язків в умовах постійних обстрілів та бойових дій, слід суворо дотримуватись правил особистої безпеки й бути уважним. Він зазначив, що деокупована Лиманщина забруднена великою кількістю вибухонебезпечних предметів, що робить роботу рятувальників ще більш ризикованою.

Олег Самсоненко подякував особовому складу гарнізону за самовідданість та відвагу, а також вручив чотирьом рятувальникам, які залучались до ліквідації

Також очільник Головного управління Донеччини вислухав пропозиції рядового і начальницького складу щодо покращання ефективності оперативної роботи при реагуванні на надзвичайні ситуації. Він запевнив, що керівництво вживає всіх заходів для забезпечення рятувальників необхідним обладнанням та засобами захисту.

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ «Редакція газети «Зоря»

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст опублікованих оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріал, написаний на замовлення. * Лістування ведеться лише на сторінках газети. * Лістине рецензуються і не повертаються. * ©-матеріал друкуються на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорі», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14. Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.